

**ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครู
ในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย**
**Causal Factors Affecting Teaching Efficiency of Teachers
in Multicultural Schools, Chiang Rai Province**

สุมนา พรธนา^{1*}, กิตติศักดิ์ นิวัฒน์² และปรมินทร์ อริเดช³

(Sumana Phansa^{1*}, Kittisak Newrat² and Poramin Aridech³)

^{1*,2,3}หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย

อีเมลผู้แต่งหลัก : sumana.phansa@gmail.com เบอร์โทร : 08 0791 8628

วันที่รับบทความ 28 เมษายน 2563

Received: Apr. 28, 2020

วันที่รับแก้ไขบทความ 27 สิงหาคม 2563

Revised: Aug. 27, 2020

วันที่ตอบรับบทความ 31 สิงหาคม 2563

Accepted: Aug. 31, 2020

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสาเหตุกับประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัย ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย กับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเพื่อศึกษาอิทธิพลรวมทางตรงและทางอ้อมของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ครูในจังหวัดเชียงราย ที่สอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ปีการศึกษา 2562 ในเขตอำเภอแม่สาย อำเภอแม่ฟ้าหลวง อำเภอเชียงแสน อำเภอเทิง อำเภอเชียงของ อำเภอเวียงแก่น จำนวน 360 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย ได้แก่ ปัจจัยด้านบุคลิกภาพของครู ความสามารถทางวิชาการ ขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงาน มนุษยสัมพันธ์ของครู บรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันและการวิเคราะห์เส้นทาง ผลการวิจัยพบว่า

1. ตัวแปรสาเหตุทั้ง 5 ปัจจัยมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการสอนของครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยบรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มากที่สุดเท่ากับ 0.725 และขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงาน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์น้อยที่สุดเท่ากับ 0.550

2. โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ (χ^2) มีค่าเท่ากับ 12.09 ค่าความน่าจะเป็น (p) มีค่าเท่ากับ 0.99850 ดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง (GFI) มีค่าเท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.98 ดัชนีรากของกำลังสองนัยสำคัญทางเฉลี่ยของเศษที่เหลือ (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.0010 ค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) มีค่าเท่ากับ 0.05 ค่าส่วนเหลือในรูปคะแนนมาตรฐาน (Standardize Residual) มีค่าเท่ากับ 1.82 รวมทั้งกราฟคิวพล็อต (Q-Plot)

มีความชันกว่าเส้นทแยงมุม ซึ่งโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ได้ร้อยละ 81

3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงสูงสุดต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม คือ ปัจจัยมนุษยสัมพันธ์ของครู และปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมสูงสุดต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม คือ บุคลิกภาพของครู

คำสำคัญ: ปัจจัยเชิงสาเหตุ; ประสิทธิภาพการสอน; โรงเรียนพหุวัฒนธรรม

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study the relationship between casual variables and teaching efficiency of teachers in multicultural schools, Chiang Rai Province, 2) to determine the consistence between the casual factors of the constructed model and empirical data, and 3) to investigate the influences of total, direct and indirect factors effecting teaching efficiency of teachers in multicultural schools, Chiang Rai province. The sample consisted of 360 teachers who taught in multicultural schools in the Measai district, Meafahluang district, Chiangsaen District, Thoeng district, Chiangkhong district and Wiangkaen district during the academic year of 2019, obtained using multi-stage random sampling technique. The research instrument was a questionnaire on factors affecting teaching efficiency of teachers in multicultural schools, Chiang Rai Province, consisting of teacher' s personality, academic ability, morale, teacher' s human relationship and teaching atmosphere in multicultural schools. Data was analyzed by using Pearson product moment correlation coefficient and path analysis. The results of the research revealed the following.

1. The 5 factors were associated with the teaching efficiency of teachers, statistically significant at the .01 level. The maximum correlation coefficient was that of teaching atmosphere in multicultural schools, being equal to .725. The minimum correlation coefficient was that of morale, being equal to .550.

2. The model was in accordance with the empirical data with Chi-square of 12.09, and probability level (p) of 0.99850, the Goodness of Fit Index (GFI) of 1.00, the Adjust Goodness of Fit Index (AGFI) of 0.98, the Root Mean Squared Residual (RMR) of 0.0010, the Root Mean Squared error of Approximation (RMSEA) of 0.05, Standardize Residual of 1.82 and the dammar of Q-Plot with its diagonal line was not rejected. The model could explain the teaching efficiency of teachers in multicultural schools at 83 percent;

3. The highest total factor and direct factor influencing the teaching efficiency of teachers in multicultural schools was a teacher' s human relationship and the

highest indirect factor influencing the teaching efficiency of teachers in multicultural schools was a teacher's personality.

Keywords: Causal factors; Teaching Efficiency; Multicultural schools

บทนำ

ประเทศไทยประกอบด้วยพลเมืองที่มีความหลากหลายชาติพันธุ์ ภาษา ศาสนา ขนบประเพณี และวิถีชีวิตอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่ที่ติดกับประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งความหลากหลายชาติพันธุ์ในบางพื้นที่เป็นกลุ่มที่อยู่ดั้งเดิมก่อนแล้ว และบางกลุ่มเป็นผลจากการย้ายถิ่นฐานมาจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งสภาพทั่วไปด้านสังคม ประเพณี และวัฒนธรรมในจังหวัดเชียงราย มีความหลากหลาย เนื่องจากแหล่งที่ตั้งของจังหวัดเชียงรายติดกับชายแดนเมียนมาร์และสปป.ลาว ประชาชนส่วนใหญ่จึงมีความหลากหลายด้านเชื้อชาติ วัฒนธรรม และภาษา (สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเชียงราย, 2562: 5) โดยความหลากหลายทางชาติพันธุ์เหล่านี้ยังส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาโดยโรงเรียนส่วนใหญ่มักจัดการเรียนการสอนโดยยึดหลักสูตรแกนกลาง เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนส่วนใหญ่อาจไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิต อีกทั้งยังไม่ตรงต่อความต้องการของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่เรียนกับชีวิตจริงได้ ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ไม่เห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน และส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตกต่ำ รวมทั้งส่งผลต่อการออกกลางคันในที่สุด นอกจากนี้การจัดสภาพแวดล้อมหรือบรรยากาศทั้งภายในห้องเรียนและนอกห้องเรียนยังไม่เอื้ออำนวยให้นักเรียนที่มาจากต่างชาติพันธุ์และวัฒนธรรมมีเจตคติที่ดีต่อกัน นักเรียนมักจะทำกิจกรรมเฉพาะในกลุ่มของตน ซึ่งอาจนำไปสู่การเกิดอคติต่อกันจนประสบปัญหาในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งการจัดการศึกษาในโรงเรียนที่มีเด็กต่างวัฒนธรรมเรียนร่วมกัน เรียกว่า การศึกษาพหุวัฒนธรรม (Multicultural Education) มีเป้าหมายสำคัญ 2 ประการ คือ 1) การส่งเสริมให้นักเรียนทุกคนมีโอกาสได้ประสบความสำเร็จหรือได้รับการพัฒนาสูงสุดตามศักยภาพของตน และ 2) การส่งเสริมให้นักเรียนมีความอดทนอดกลั้น และเกิดการยอมรับ เคารพในความแตกต่างหลากหลายวัฒนธรรม หรืออาจสรุปได้ว่าการศึกษาพหุวัฒนธรรมมีเป้าหมายสำคัญ คือการฝึกนักเรียนให้เป็นพลเมืองที่พร้อมจะอยู่ในสังคมที่มีความหลากหลาย วัฒนธรรม รวมถึงการลดอคติและการเลือกปฏิบัติต่อกัน (บัญญัติ ยงยวน, ปันดา ธนเศรษฐกร และ วสุนันท์ ชุ่มเชื้อ, 2553: 2)

ปัญหาของสถานศึกษาที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะความไม่เท่าเทียมกันในโอกาสทางการศึกษา การแบ่งแยก ความไม่เสมอภาค การเกิดอคติ และการเลือกปฏิบัติ ครูส่วนใหญ่ยังไม่ตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมของนักเรียน จึงไม่สามารถตอบสนองความต้องการ และวิธีการเรียนรู้ที่มีความแตกต่างกันไปตามศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตได้ส่งผลให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในโรงเรียนทั้งทางพัฒนาการทางอารมณ์ สังคม ทักษะชีวิต และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ขวัญสุตา วงษ์แหยม, 2559: 8; อ้างอิงจาก Jenks, Lee, and Kanpol, 2001: Unpaged) ดังนั้น ครูผู้สอนควรคิดหารูปแบบการจัดการศึกษา วิธีการสอน และเทคนิคต่าง ๆ ให้เหมาะสมสอดคล้องกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมของผู้เรียน เพื่อส่งเสริมให้เกิดประสิทธิภาพการสอนที่ดีต่อผู้เรียนในกลุ่มชาติพันธุ์ ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน มีการสร้าง

บรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรมให้เกิดการยอมรับในความแตกต่าง และให้เกียรติซึ่งกันและกัน เกิดความยุติธรรมระหว่างกลุ่มนักเรียนต่างวัฒนธรรม และผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษา

ประสิทธิภาพการสอนของครูมีความสำคัญยิ่งในการจัดการเรียนการสอนเพราะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ประสิทธิภาพการสอนของครูเป็นการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน ซึ่งต้องคำนึงถึงเทคนิค วิธีการสอน ความเหมาะสมบรรยากาศ และองค์ประกอบต่าง ๆ มาช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ที่สุด ซึ่งการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนที่มีความเป็นพหุวัฒนธรรม ประสิทธิภาพการสอนของครูเป็นความสามารถในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ถือได้ว่าเป็นมีความสำคัญ ครูผู้สอนต้องใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายและเหมาะสมกับความสามารถ ความต้องการ และความสนใจของนักเรียนที่มีความเป็นพหุวัฒนธรรม เนื่องจากครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการจัดระบบการเรียนการสอน ครูที่มีคุณภาพในการสอนจะทำให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี โดยพฤติกรรมการสอนของครูจะเป็นตัวกำหนดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของนักเรียนได้ทั้งเชิงบวกและเชิงลบต่อรายวิชานั้น ซึ่ง Millman (อัญชลี หนูรักษ์, 2546: 11; อ้างอิงจาก Millman, 1981: 174) กล่าวว่า พฤติกรรมการสอนในห้องเรียนสำคัญที่สุด หากได้พบกับครูที่เอาใจใส่และคอยควบคุมพฤติกรรมเชิงบวกของตนเองและของนักเรียนให้เป็นไปในทิศทางที่กำหนดแล้ว ย่อมจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยผู้สอนต้องเลือกวิธีการสอนที่หลากหลายให้เหมาะสมกับความแตกต่างของผู้เรียน และครูคือองค์ประกอบสำคัญที่ขาดไม่ได้ของการสอน บุคลิกภาพ และความสามารถของผู้สอนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน (สุพิน บุญชูวงศ์, 2536: 4)

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย ทำให้ทราบความสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม จากการสังเคราะห์งานวิจัยพบตัวแปรที่สนใจศึกษา ประกอบด้วย บุคลิกภาพของครู ความสามารถทางวิชาการ ขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงาน มนุษยสัมพันธ์ของครูและบรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ซึ่งปัจจัยเหล่านี้มีความสำคัญทำให้ทราบถึงปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูที่จัดการเรียนการสอนให้แก่ นักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสาเหตุกับประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย
2. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย กับข้อมูลเชิงประจักษ์
3. เพื่อศึกษาอิทธิพลรวม ทางตรงและทางอ้อมของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย

ประโยชน์ของการวิจัย

ผลการวิจัยจะทำให้ทราบว่าปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย ซึ่งจะใช้เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการจัดการเรียนการสอน และวางแผนให้เกิดประสิทธิภาพในการสอน

สมมติฐานของการวิจัย

1. มีตัวแปรอย่างน้อย 1 ตัวแปร กับประสิทธิภาพการสอนของครู มีความสัมพันธ์กัน
2. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครู ในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์
3. รูปแบบการวิเคราะห์เส้นทางที่มีอย่างน้อย 1 ตัวแปร ที่ส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อม ต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ในจังหวัดเชียงราย

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูในจังหวัดเชียงราย ที่สอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ปีการศึกษา 2562 ในเขตอำเภอแม่สาย อำเภอแม่ฟ้าหลวง อำเภอเชียงแสน อำเภอเทิง อำเภอเชียงของ อำเภอเวียงแก่น จำนวน 199 โรงเรียน จำนวน 3,753 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูในจังหวัดเชียงราย ที่สอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ปีการศึกษา 2562 ในเขตอำเภอแม่สาย อำเภอแม่ฟ้าหลวง อำเภอเชียงแสน อำเภอเทิง อำเภอเชียงของ อำเภอเวียงแก่น จำนวน 360 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ได้แก่ ตัวแปรแฝงภายนอก ประกอบด้วย

1. บุคลิกภาพของครู มีตัวแปรที่สังเกตได้ คือ 1) ร่างกาย 2) อารมณ์และจิตใจ 3) สังคม 4) สติปัญญา

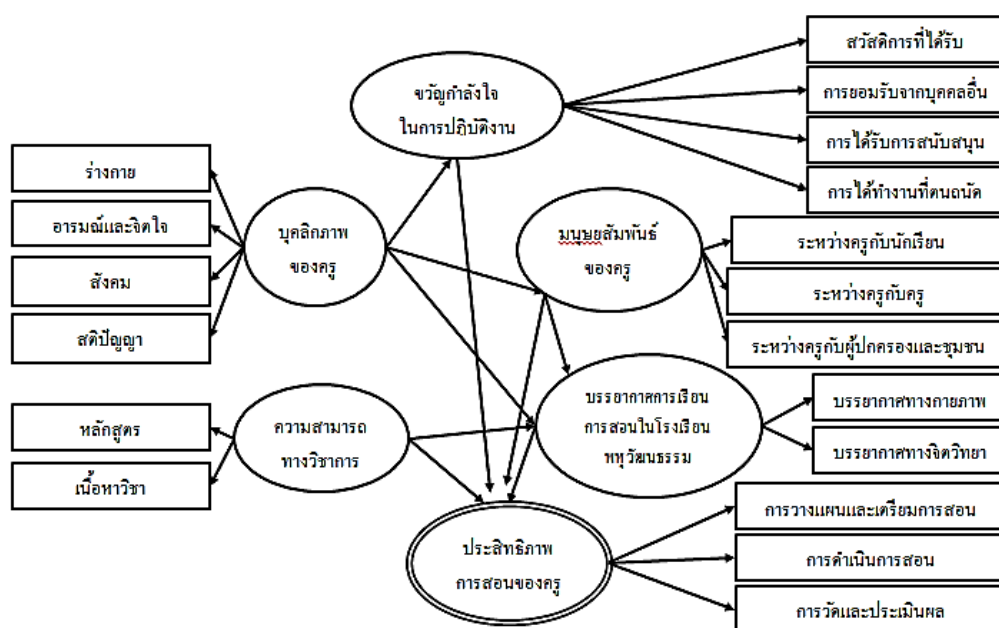
2. ความสามารถทางวิชาการ มีตัวแปรที่สังเกตได้ คือ 1) หลักสูตร 2) เนื้อหาวิชา ตัวแปรแฝงภายใน ประกอบด้วย

1. ขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงาน มีตัวแปรที่สังเกตได้ คือ 1) สวัสดิการที่ได้รับ 2) การยอมรับจากบุคคลอื่น 3) การได้รับการสนับสนุน 4) การได้ทำงานที่ตนถนัด

2. มนุษยสัมพันธ์ของครู มีตัวแปรที่สังเกตได้ คือ 1) ระหว่างครูกับนักเรียน 2) ระหว่างครูกับครู 3) ระหว่างครูกับผู้ปกครองและชุมชน

3. บรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม มีตัวแปรที่สังเกตได้ คือ 1) บรรยากาศทางกายภาพ 2) บรรยากาศทางจิตวิทยา

ตัวแปรตาม คือ ประสิทธิภาพการสอนของครูเป็นตัวแปรแฝงภายใน วัดได้จากตัวแปรสังเกตได้ 3 ตัวแปร ได้แก่ 1) การวางแผนและเตรียมการสอน 2) การดำเนินการสอน 3) การวัดและประเมินผล

ภาพที่ 1 รูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูในจังหวัดเชียงรายที่สอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ปีการศึกษา 2562 ในเขตอำเภอแม่สาย อำเภอแม่ฟ้าหลวง อำเภอเชียงแสน อำเภอเทิง อำเภอเชียงของ อำเภอเวียงแก่น จำนวน 199 โรงเรียน จำนวน 3,753 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูในจังหวัดเชียงราย ที่สอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ปีการศึกษา 2562 ในเขตอำเภอแม่สาย อำเภอแม่ฟ้าหลวง อำเภอเชียงแสน อำเภอเทิง อำเภอเชียงของ อำเภอเวียงแก่น ผู้วิจัยใช้วิธีคำนวณกลุ่มตัวอย่างโดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 20 เท่าของจำนวนตัวแปรสังเกตได้ ซูแมคเกอร์ และโลแมกซ์แฮร์และคณะ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542: 311) ได้เสนอให้ใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 10 - 20 คน ต่อตัวแปรในการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างครั้งนี้ จำนวนตัวแปรที่สังเกตได้ มีทั้งหมด 20 ตัวแปร ดังนั้นกลุ่มตัวอย่าง จะต้องได้น้อยที่สุดไม่ต่ำกว่า 360 คน จึงจะถือว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เพียงพอสำหรับการวิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) ซึ่งมีขั้นตอนดำเนินการสุ่ม ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 หาขนาดในแต่ละอำเภอโดยเทียบสัดส่วนจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 360 คน ขั้นตอนที่ 2 สุ่มโรงเรียน

ในแต่ละอำเภอที่สังกัดสำนักเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา 1 โรงเรียน และสุมโรงเรียนที่สังกัดสำนักเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา 1 โรงเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออก 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นแบบตรวจสอบรายการและแบบเติมคำตอบ ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย แบ่งออกเป็น 5 ปัจจัยได้แก่ บุคลิกภาพของครู ความสามารถทางวิชาการ ขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงาน มนุษยสัมพันธ์ของครู และบรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ซึ่งลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์วัดของลิเคิร์ท (Likert) และตอนที่ 3 แบบสอบถามประสิทธิภาพการสอนของครู แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ การวางแผนและเตรียมการสอน การดำเนินการสอน และการวัดและประเมินผล ซึ่งลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์วัดของลิเคิร์ท (Likert)

นำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา นำไปให้กับผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความครอบคลุมตามโครงสร้างเนื้อหา และความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยาม ตัวแปร (Index of Item Objective Congruence: IOC) และการใช้ภาษา พบว่าแบบสอบถามดังกล่าวมีคุณภาพและมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การวิจัย

จากนั้นนำเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยไปทดลองใช้ กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูล จำนวน 30 คน จากนั้นนำผลจากการตอบแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการหาค่าความเชื่อมั่น โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Alpha Reliability Coefficient) โดยผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือได้ดังนี้

แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย ด้านบุคลิกภาพของครู จำนวน 13 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.521 – 0.873 และมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.928 ด้านความสามารถทางวิชาการจำนวน 11 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.331 – 0.803 และมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.896 ด้านขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงานจำนวน 12 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.204 – 0.774 และมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.868 ด้านมนุษยสัมพันธ์ของครูที่จำนวน 12 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.422 – 0.798 และมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.916 ด้านบรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรมจำนวน 14 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.286 – 0.843 และมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.932

แบบสอบถามประสิทธิภาพการสอนของครู จำนวน 34 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.365 – 0.917 และมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.977

เมื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแล้วจึงนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลจริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ติดต่อทำหนังสือจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เพื่อขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยการทำหนังสือถึงผู้อำนวยการสถานศึกษาเพื่อขอความ

ร่วมมือในการเข้าไปเก็บข้อมูลจากคณะครูกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 โรงเรียน โดยยื่นหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับต้นสังกัด พร้อมแนบบแบบสอบถามให้กับแต่ละโรงเรียน

2. นำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลพร้อมกับแบบสอบถามตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างของแต่ละโรงเรียนที่ได้กำหนดไว้ ยื่นขออนุญาตต่อผู้อำนวยการสถานศึกษาแต่ละโรงเรียน พร้อมทั้งนัดหมายวันเวลาในการขอเก็บแบบสอบถามคืน

3. ดำเนินการเก็บแบบสอบถามจากโรงเรียนที่ได้ไปขอเก็บข้อมูลเมื่อถึงกำหนดเวลานัดหมาย

4. นำแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมข้อมูลแล้วมาตรวจสอบความสมบูรณ์

5. นำแบบสอบถามที่เก็บมาได้ มาตรวจให้คะแนนและนำค่าคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยและรายงานผลการวิจัยต่อไป

วิเคราะห์โดยใช้ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากตัวอย่างมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติและโปรแกรม LISREL ในการวิเคราะห์ ดังนี้ วิเคราะห์สถิติพื้นฐานเพื่อให้ทราบลักษณะของกลุ่มตัวอย่างและลักษณะการแจกแจงของตัวแปร ค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม และการวิเคราะห์ KMO and Bartlett's test ทดสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ข้อมูลที่เก็บมาได้โดยใช้ค่าสถิติวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Measures) เป็นค่าสถิติที่ใช้ทดสอบความตรงของแบบจำลองโครงสร้างความสัมพันธ์เป็นภาพรวมทั้งหมด

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านบุคลิกภาพของครู ความสามารถทางวิชาการ ขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงาน มนุษยสัมพันธ์ของครู และบรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม กับประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย โดยใช้สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ มีค่าตั้งแต่ 0.529 ถึง 0.725 โดยบรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรมกับประสิทธิภาพการสอนของครู มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มากที่สุดเท่ากับ 0.725 และขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงานกับประสิทธิภาพการสอนของครู มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์น้อยที่สุดเท่ากับ 0.550 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรมีความต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งหมด 15 คู่ แสดงว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์กัน

2. ผลการตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาจากค่าไค-สแควร์ ($\chi^2 = 12.09$, $df = 30$) ค่าไค-สแควร์แตกต่างจากศูนย์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.99850$) ดัชนีวัดระดับความสอดคล้องมีค่าเข้าใกล้ 1 (Goodness of fit index: GFI = 1.00) ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้วมีค่าเข้าใกล้ 1 (Adjusted goodness of fit index: AGFI = 0.98)

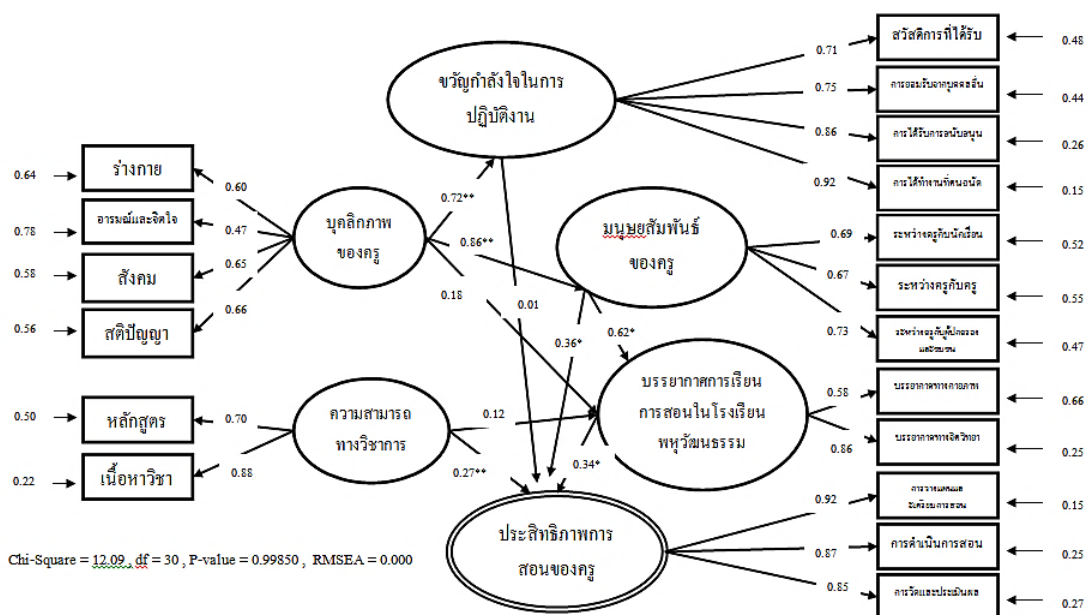
ดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของเศษที่เหลือมีค่าเข้าใกล้ศูนย์ (Root mean square residual: RMR = 0.010) ค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่ามีค่าต่ำกว่า 0.05 (Root Mean Squared error of Approximation: RMSEA = 0.000)

3. ผลการศึกษาค่าอิทธิพลเชิงสาเหตุทั้งอิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อม ต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ของสมการโครงสร้างโมเดลปัจจัย (R^2) ของปัจจัยที่นำมาศึกษาในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของปัจจัยประสิทธิภาพการสอน ได้ร้อยละ 81

ปัจจัยที่มีอิทธิพลรวม (TE) ต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม มีทั้งหมด 4 ปัจจัย โดยทุกปัจจัยได้ส่งผลทางบวกทั้งหมด ปัจจัยที่มีอิทธิพลรวมสูงสุดต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม คือ ปัจจัยมนุษยสัมพันธ์ของครู (TE = 0.57) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 รองลงมา ได้แก่ บุคลิกภาพของครู (TE = 0.56) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 บรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม (TE = 0.34) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความสามารถทางวิชาการ (TE = 0.31) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ตามลำดับ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรง (DE) ต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม มีทั้งหมด 3 ปัจจัย โดยทุกปัจจัยได้ส่งผลทางบวกทั้งหมด ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางตรงสูงสุดต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม คือ ปัจจัยมนุษยสัมพันธ์ของครู (DE = 0.36) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รองลงมาได้แก่ บรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม (DE = 0.34) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความสามารถทางวิชาการ (DE = 0.27) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ตามลำดับ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อม (IE) ต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม มีทั้งหมด 1 ปัจจัย โดยปัจจัยได้ส่งผลทางบวก ปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมสูงสุดต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม คือ บุคลิกภาพของครู (IE = 0.56) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ภาพที่ 2 โมเดลปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย

การอภิปรายผล

1. ปัจจัยมนุษยสัมพันธ์ของครู เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงสูงสุดต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย เนื่องจากมนุษยสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน เป็นปัจจัยที่ช่วยให้ครูกับนักเรียนมีความเข้าใจอันดีต่อกัน เอาใจใส่ มีความเป็นกันเองกับนักเรียน แนะนำและคอยช่วยเหลือ รับฟังความคิดเห็นจะทำให้มีความรู้สึกปลอดภัย กล้าแสดงความคิดเห็น กล้าแสดงออก มีความอบอุ่นและลดความวิตกกังวลในการเรียน เกิดบรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี นอกจากนี้การที่ครูมีมนุษยสัมพันธ์ระหว่างครูกับเพื่อนร่วมงาน มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันในการทำงานและทางวิชาการ แนะนำให้คำปรึกษาซึ่งกันและกัน มีมนุษยสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้ปกครองและชุมชน ร่วมมือกับผู้ปกครองในการแก้ไขปัญหาของนักเรียน ส่งเสริมและเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน ย่อมส่งผลที่ดีต่อประสิทธิภาพการสอนของครู สอดคล้องกับ สุภัทรา ภมร (2553: 44) ที่กล่าวว่า กระบวนการเรียนการสอนเป็นการติดต่อระหว่างบุคคล ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนจึงสำคัญยิ่ง ที่จะทำให้นักเรียนมีความสบายใจและพร้อมที่จะทำความเข้าใจในบทเรียน อันส่งผลให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ อรวรรณ รุ่งวิสัย (2552: 123) พบว่าตัวแปรด้านมนุษยสัมพันธ์ของครู มีอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิภาพการสอนของครู และทางอ้อมผ่านทางบรรยากาศในชั้นเรียน และสอดคล้องกับ ชาญภรณ์ จะแรมรัมย์ (2556: 75) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิภาพการสอนของครู

2. ปัจจัยบุคลิกภาพของครู เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมสูงสุด ต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ผ่านตัวแปรขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงาน และมนุษยสัมพันธ์ของครู เนื่องจากครูเป็นอาชีพที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น จึงต้องมีบุคลิกภาพที่ดี แต่งกายสุภาพเรียบร้อย

พูดจาไพเราะ ยิ้มแย้มแจ่มใส เมตตากรุณาต่อนักเรียน เป็นแบบอย่างที่ดี รวมถึงเป็นผู้ที่มีความสุขุมรอบคอบ มีเหตุผล ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญและมีอิทธิพลต่อนักเรียนมาก เมื่อครูมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม มีพฤติกรรมสอดคล้องกับความคาดหวังของผู้เรียนแล้ว จะทำให้ผู้เรียนอยากเข้าเรียน มีความสุขกับการเรียน สอดคล้องกับจินตนา เสนคำ (2551: 100) พบว่า ตัวแปรด้านบุคลิกภาพของครูมีอิทธิพลทางอ้อมต่อประสิทธิภาพการสอนของครู ผ่านความสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน และบรรยากาศในชั้นเรียน สอดคล้องกับ ดลนภา กลางมณี (2552: 129) พบว่า ตัวแปรด้านบุคลิกภาพของครูมีอิทธิพลทางอ้อมต่อประสิทธิภาพการสอนผ่านขวัญกำลังใจ มนุษยสัมพันธ์ของครู และการจัดบรรยากาศในการเรียนรู้

3. ปัจจัยบรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม จังหวัดเชียงราย กล่าวคือ การจัดบรรยากาศการเรียนการสอนที่เหมาะสมจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน คือ การจัดบรรยากาศในชั้นเรียนดีจะก่อให้เกิดความร่วมมือกัน รู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม ตลอดจนในหมู่นักเรียนที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรม ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน พฤติกรรมการสอนของครูที่ให้ความสนใจและสนับสนุนนักเรียน โดยปราศจากอคติต่อนักเรียนที่มีความเป็นพหุวัฒนธรรม เปิดโอกาสให้นักเรียนทุกกลุ่มเชื้อชาติ และวัฒนธรรมได้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างทั่วถึง ทำให้เกิดการยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรมช่วยส่งเสริมสถานะด้านอารมณ์และสังคมของครูและนักเรียน มีความสนใจกระตือรือร้น และให้ความร่วมมือ ส่งเสริมให้การจัดการเรียนการสอนบรรลุตามจุดประสงค์สอดคล้องกับ ภัทรารวรรณ ชาสันเทียะ (2560: 123) พบว่า บรรยากาศในชั้นเรียน มีอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิภาพการสอนของครูผู้สอน และสอดคล้องกับศุภชัย สว่างภพ (2554: 90) พบว่า ตัวแปรด้านบรรยากาศการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนส่งผลในทิศทางบวกต่อประสิทธิภาพการสอน นอกจากนี้ ผลการวิจัยของรสสุคนธ์ เนาวบุตร (2554: 186) พบว่า การจัดบรรยากาศภายในโรงเรียนที่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา วัฒนธรรม จึงจำเป็นต้องจัดบรรยากาศภายในโรงเรียนให้เต็มไปด้วยความเสมอภาค ความยุติธรรม เป็นสังคมแห่งประชาธิปไตย ส่งผลให้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข มีความสามัคคี ยอมรับซึ่งกันและกัน

4. ปัจจัยความสามารถทางวิชาการ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม หากครูมีความรู้ที่แท้จริงในวิชาที่สอน ปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับบริบทของนักเรียน จัดเนื้อหาวิชาให้เหมาะสมกับความต้องการและสอดคล้องกับสภาพท้องถิ่น พฤติกรรมที่แสดงออกในการสอนก็จะเป็นไปอย่างมั่นใจขั้นตอนต่าง ๆ จะมีความสัมพันธ์กันอย่างกลมกลืน ส่งผลให้การสอนมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับ นพดล เสนขวา (2552: 26) กล่าวว่า ความสามารถทางวิชาการของครูมีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพการสอนของครู ในด้านความรู้ ความเข้าใจในหลักสูตร และเนื้อหาวิชาที่สอน มีความสามารถในการค้นคว้า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีความรู้รอบตัว ตลอดจนมีความรู้ในสาขาวิชาอื่น ๆ นำมาสัมพันธ์กับเนื้อหาที่สอน และสอดคล้องกับ นิเลาะ แวอุเซ็ง (2551: 76) พบว่า ตัวแปรด้านความสามารถทางวิชาการมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการสอนของครูและสามารถพยากรณ์ประสิทธิภาพการสอนของครูได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ตัวแปรที่มีอิทธิพลรวมและอิทธิพลทางตรงสูงสุดต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม คือ มนุษยสัมพันธ์ของครู ดังนั้น ครูควรให้ความสำคัญและประพฤติตนให้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น ครูควรสร้างสัมพันธภาพที่ดี กับนักเรียน กับเพื่อนครูด้วยกัน รวมถึงผู้ปกครองและชุมชน โดยการพูดคุยกับนักเรียนด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส รับฟังความคิดเห็น เอาใจใส่นักเรียนอย่างทั่วถึง ร่วมกันทำงานและมีความสามัคคีกับเพื่อนครูติดต่อประสานงานกับผู้ปกครอง ร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมกับชุมชน นอกจากนี้ ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางอ้อมสูงสุดต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม คือ บุคลิกภาพของครู ดังนั้นครูควรให้ความสำคัญต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

2. ครูและบุคลากรในโรงเรียนควรส่งเสริมการจัดบรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนที่ดีเอื้อต่อการเรียนรู้ ครูมีบทบาทหลักในการสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนด้วยวิถีประชาธิปไตย ส่งเสริมการยอมรับความหลากหลายทางวัฒนธรรม ปรับเนื้อหาและวิธีการสอนให้สอดคล้องกับความแตกต่างทางวัฒนธรรม มีเทคนิควิธีการสอนที่หลากหลายและจัดห้องเรียน สื่อ แหล่งเรียนที่เหมาะสมแก่ผู้เรียน จะช่วยให้บรรยากาศที่ดีเกิดขึ้นในชั้นเรียนได้ เพื่อให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้และสนุกสนานในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อช่วยกันพัฒนาประสิทธิภาพการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. ผู้บริหารโรงเรียนและผู้นำเทศการศึกษ ควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนี้ไปใช้เป็นแนวทางแก้ไข ปรับปรุงและส่งเสริมให้ครูที่สอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรมพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพการสอนมากยิ่งขึ้น ส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูเข้าร่วมประชุมสัมมนาและอบรมทางวิชาการ หาแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับบริบทของผู้เรียน รวมถึงจัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนสอนให้แก่ครูที่ที่มีความเป็นพหุวัฒนธรรมดูแลและให้ขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานแก่ครู ซึ่งทำหน้าที่สอนในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ทำให้ครูมีกำลังใจในการสอนซึ่งส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอน

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรมครั้งนี้ ได้แก่ มนุษยสัมพันธ์ของครู ควรนำไปศึกษาในลักษณะของการทำวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อยืนยันผลที่เป็นสาเหตุต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรมให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2. จากการศึกษพบว่า ตัวแปรเชิงสาเหตุที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ทั้ง 5 ตัวแปรสามารถอธิบายความแปรปรวนประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม ได้ร้อยละ 81 แสดงว่ายังมีตัวแปรอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรมอีก ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรค้นหาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ หรือเป็นสาเหตุให้เกิดประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรม โดยคำนึงถึงบริบทด้านสถานศึกษา สถานภาพทางสังคม และความแตกต่างระหว่างบุคคลของครูผู้สอน

3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียน พหุวัฒนธรรม โดยการวิเคราะห์กลุ่มพระหว่างกลุ่มชายและหญิง ประสบการณ์ในการสอนแตกต่างกัน นับถือศาสนาแตกต่างกัน ครูที่มีสถานะทางเชื้อชาติแตกต่างกัน นักเรียนที่มีขนาดโรงเรียนแตกต่างกัน เพื่อศึกษาเปรียบเทียบและทำความเข้าใจเกี่ยวกับประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนพหุวัฒนธรรมแต่ละกลุ่มอาจมีความแตกต่างกัน สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปแก้ไขปัญหาได้ทุกกลุ่ม

เอกสารอ้างอิง

- ขวัญสุดา วงษ์แฮม. (2559). การบริหารจัดการการศึกษาของสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในชุมชนพหุวัฒนธรรมของเกาะเมืองพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์การศึกษาศรีอยุธยา. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- ศุภวรรณ จะแรมรัมย์. (2556). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาการประถมศึกษาบุรีรัมย์เขต 2. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- จินตนา เสนคำ. (2551). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูใน โรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- ดลนภา กลางมณี. (2552). โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูวิทยาศาสตร์ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). โมเดลลิสม์ : สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นพดล เสนขวา. (2552). โมเดลโครงสร้างปัจจัยเชิงเส้นความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพการสอนของครู สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิษณุโลก เขต 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์. เพชรบูรณ์.
- นิเลาะ แวอูเซ็ง. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้. ปัตตานี: งานวิจัยกองทุนวิจัยวิทยาเขตปัตตานี ประจำปีงบประมาณ 2552 วิทยาลัยอิสลามศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- บัญญัติ ยงยวน, ปันดดา ธนเศรษฐกร และวสุนันท์ ชุ่มเชื้อ. (2553). การพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาพหุวัฒนธรรมในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงวัฒนธรรม.
- ภัทรารวรรณ ชาสันเทียะ. (2560). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31. วารสารราชพฤกษ์. 15(2), 118-124.

- รสสุคนธ์ เนาวบุตร. (2557). **แนวทางการจัดการศึกษาเรียนรู้ร่วมพหุวัฒนธรรม:กรณีศึกษาชุมชนบ้านป่าละอู อำเภอกำแพงหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศิลปากร. กรุงเทพมหานคร.
- ศุภชัย สว่างภพ. (2554). **ปัจจัยที่สัมพันธ์กับประสิทธิภาพการสอนของครูกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ช่วงชั้นที่ 3 จังหวัดศรีสะเกษ**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเชียงราย. (2562). **แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2562 ของสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดเชียงราย**. เชียงราย: สำนักงานฯ.
- สุพิน บุญชูวงศ์. (2536). **หลักการสอน**. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์วิทยาลัยครูสวนดุสิต.
- สุภัทรา ภูมิ. (2553). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการสอนภาษาอังกฤษของครูช่วงชั้นที่ 1 - 2 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรสงคราม**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. ราชบุรี.
- อรรวรรณ รุ่งวิสัย. (2552). **ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการสอนของครูการงานอาชีพและเทคโนโลยี ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.
- อัญชลี หนูรักษ. (2546). **องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานสามัญศึกษา จังหวัดปัตตานี**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. สงขลา.